Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 22ας Δεκεμβρίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών – Προϋποθέσεις εκτελέσεως – Λόγοι προαιρετικής μη εκτελέσεως – Άρθρο 4α, παράγραφος 1, θεσπισθέν με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ – Ένταλμα εκδοθέν για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής – Έννοια της "δίκης που οδήγησε σε έκδοση απόφασης" – Περιεχόμενο – Πρόσωπο που καταδικάστηκε τελεσίδικα σε στερητική της ελευθερίας ποινή μετά από δίκη που διεξήχθη παρουσία του – Ποινή της οποίας η εκτέλεση μεταγενέστερα ανεστάλη εν μέρει και υπό όρους – Μεταγενέστερη διαδικασία που οδήγησε στην ανάκληση της αναστολής λόγω παραβάσεως των όρων αυτών – Διαδικασία ανακλήσεως που διεξήχθη ερήμην του ενδιαφερομένου»

Στην υπόθεση C-571/17 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την ίδια ημέρα, στο πλαίσιο της δίκης με αντικείμενο την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εις βάρος του

Samet Ardic,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. da Cruz Vilaça, πρόεδρο τμήματος, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Νοεμβρίου 2017,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– το Openbaar Ministerie, εκπροσωπούμενο από τον K. van der Schaft και την U. E. A. Weitzel,

– ο S. Ardic, εκπροσωπούμενος από τους T. O. M. Dieben, L. J. Woltring και J. W. Ebbink, advocaten,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Langer και την M. K. Bulterman,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και M. Hellmann,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

– η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από την G. Hodge, επικουρούμενη από την G. Mullan, BL,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως στις Κάτω Χώρες ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το οποίο εκδόθηκε από τη Staatsanwaltschaft Stuttgart (εισαγγελική αρχή Στουτγάρδης, Γερμανία) εις βάρος του Samet Ardic, προκειμένου αυτός να εκτίσει στη Γερμανία δύο στερητικές της ελευθερίας ποινές.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

3 Υπό τον τίτλο «Δικαίωμα στη χρηστή απονομή δικαιοσύνης», το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ορίζει τα εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίο θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως. […]

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθώον μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.

3. Ειδικώτερον, πας κατηγορούμενος έχει δικαίωμα:

α) όπως πληροφορηθή, εν τη βραχυτέρα προθεσμία, εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί και εν λεπτομερεία την φύσιν και τον λόγον της εναντίον του κατηγορίας·

β) όπως διαθέτη τον χρόνον και τας αναγκαίας ευκολίας προς προετοιμασίαν της υπερασπίσεώς του,

γ) όπως υπερασπίση ο ίδιος εαυτόν ή αναθέση την υπεράσπισίν του εις συνήγορον της εκλογής του, εν ή δε περιπτώσει δεν διαθέτει τα μέσα να πληρώσει συνήγορον, να τω παρασχεθή τοιούτος δωρεάν, όταν τούτο ενδείκνυται υπό του συμφέροντος της δικαιοσύνης,

δ) να εξετάση ή ζητήση όπως εξετασθώσιν οι μάρτυρες κατηγορίας και επιτύχη την πρόσκλησιν και εξέτασιν των μαρτύρων υπερασπίσεως υπό τους αυτούς όρους ως των μαρτύρων κατηγορίας,

ε) να τύχει δωρεάν παραστάσεως διερμηνέως εάν δεν εννοεί ή δεν ομιλεί την χρησιμοποιουμένην εις το δικαστήριον γλώσσαν.»

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

4 Τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) αποτελούν μέρος του τίτλου VI αυτού, ο οποίος φέρει τον τίτλο «Δικαιοσύνη».

5 Κατά το άρθρο 47 του Χάρτη, με τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου»:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλεύεται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.

[…]»

6 Οι επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17) διευκρινίζουν ότι το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη βασίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ.

7 Το άρθρο 48 του Χάρτη, με τίτλο «Τεκμήριο αθωότητας και δικαιώματα της υπεράσπισης», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Κάθε κατηγορούμενος τεκμαίρεται ότι είναι αθώος μέχρι αποδείξεως της ενοχής του σύμφωνα με τον νόμο.

2. Διασφαλίζεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης σε κάθε κατηγορούμενο.»

8 Οι επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη, οι οποίες μνημονεύονται στη σκέψη 6 της παρούσας αποφάσεως, διευκρινίζουν συναφώς:

«Το άρθρο 48 είναι το ίδιο με το άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ] […]

[…]

Σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, το δικαίωμα αυτό έχει την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στην [ΕΣΔΑ].»

9 Το άρθρο 52 του Χάρτη, με τίτλο «Εμβέλεια και ερμηνεία των δικαιωμάτων και των αρχών», ορίζει τα εξής:

«[…]

3. Στον βαθμό που ο παρών Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην [ΕΣΔΑ], η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση. Η διάταξη αυτή δεν εμποδίζει το δίκαιο της Ένωσης να παρέχει ευρύτερη προστασία.

[…]

7. Τα δικαστήρια της Ένωσης και των κρατών μελών λαμβάνουν δεόντως υπόψη τους τις επεξηγήσεις οι οποίες έχουν εκπονηθεί με σκοπό την παροχή κατευθύνσεων για την ερμηνεία του παρόντος Χάρτη.»

Οι αποφάσεις-πλαίσια 2002/584 και 2009/299

10 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»

11 Τα άρθρα 3, 4 και 4α της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου παραθέτουν, κατά τρόπο εξαντλητικό, τους λόγους υποχρεωτικής και προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

12 Η απόφαση-πλαίσιο 2009/299 διευκρινίζει τους λόγους για τους οποίους η δικαστική αρχή εκτελέσεως ενός κράτους μέλους δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, όταν ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη στη δίκη του.

13 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2009/299, το οποίο φέρει τον τίτλο «Στόχοι και πεδίο εφαρμογής»:

«1. Οι στόχοι της παρούσας απόφασης-πλαισίου είναι η κατοχύρωση των δικονομικών δικαιωμάτων των προσώπων τα οποία υπόκεινται σε ποινικές διαδικασίες, η διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και, ιδίως, η βελτίωση της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων μεταξύ κρατών μελών.

2. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν συνεπάγεται τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος υπεράσπισης των προσώπων τα οποία υπόκεινται σε ποινικές διαδικασίες, και δεν θίγονται οι υποχρεώσεις που τυχόν βαρύνουν τις δικαστικές αρχές ως προς το θέμα αυτό.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο καθορίζει κοινούς κανόνες για την αναγνώριση ή/και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε ένα κράτος μέλος (κράτος μέλος εκτέλεσης), οι οποίες εκδίδονται από άλλο κράτος μέλος (κράτος μέλος έκδοσης) έπειτα από διαδικασία στην οποία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε […]».

14 Το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 προστέθηκε με το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαισίου 2009/299 και φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως». Η παράγραφός του 1 έχει ως εξής:

«Η εκτελούσα δικαστική αρχή δύναται επίσης να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, εάν το πρόσωπο δεν εμφανίσθηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αναφέρεται ότι το πρόσωπο, βάσει δικονομικών απαιτήσεων που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης:

α) εν ευθέτω χρόνω,
   i) είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης·

   και
   ii) είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη·

   ή

β) το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είτε το κράτος, να τον ή την εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη·

   ή

γ) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης:
   i) έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση·

   ή
   ii) δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας·

   ή

δ) η απόφαση δεν του επιδόθηκε αυτοπροσώπως αλλά:
   i) θα του επιδοθεί αυτοπροσώπως και αμελλητί μετά την παράδοσή του και θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικασθεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξετασθεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης·

   και
   ii) θα ενημερωθεί σχετικά με την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπως προβλέπεται στο σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.»

15 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχει ως ακολούθως:

«Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης περιέχει τα ακόλουθα στοιχεία, τα οποία υποβάλλονται σύμφωνα με το έντυπο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα:

α) ταυτότητα και ιθαγένεια του καταζητούμενου·

β) όνομα, διεύθυνση, αριθμός τηλεφώνου και φαξ και ηλεκτρονική διεύθυνση της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος·

γ) ένδειξη ότι υπάρχει εκτελεστή απόφαση, ένταλμα σύλληψης ή οιαδήποτε άλλη εκτελεστή δικαστική απόφαση της αυτής ισχύος που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 1 και 2·

δ) φύση και νομικός χαρακτηρισμός του αδικήματος, ιδίως όσον αφορά το άρθρο 2·

ε) περιγραφή των περιστάσεων υπό τις οποίες τελέσθηκε η αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου, του τόπου της τέλεσης και του βαθμού συμμετοχής του καταζητουμένου στην αξιόποινη πράξη·

στ) την επιβληθείσα ποινή, εάν πρόκειται για τελεσίδικη απόφαση, ή την κλίμακα ποινών που προβλέπεται για την αξιόποινη πράξη από τη νομοθεσία του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος·

ζ) στο μέτρο του δυνατού, τις λοιπές συνέπειες της αξιόποινης πράξης.»

16 Το άρθρο 15 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», προβλέπει τα εξής:

«1. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.

2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάσθηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.

3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

Το εθνικό δίκαιο

Το ολλανδικό δίκαιο

17 Ο Overleveringswet (νόμος περί παραδόσεως εκζητουμένων), της 29ης Απριλίου 2004 (*Stb*. 2004, αριθ. 195), μεταφέρει στο ολλανδικό δίκαιο την απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

18 Το άρθρο 12 του νόμου αυτού έχει ως εξής:

«Η παράδοση δεν επιτρέπεται εφόσον το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως, ενώ ο εκζητούμενος δεν εμφανίσθηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναγράφεται ότι ο εκζητούμενος, σύμφωνα με τις δικονομικές διατάξεις του κράτους μέλους εκδόσεως:

a) εν ευθέτω χρόνω, είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης και είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που αυτός δεν εμφανιστεί στη δίκη· ή

b) τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε ο ίδιος είτε το κράτος, να τον εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη· ή

c) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, με δικαίωμα παραστάσεώς του στη νέα δίκη, στην οποία θα επανεξεταστεί η ουσία της υποθέσεως, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, και η οποία μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής αποφάσεως:
   1° έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση· ή
   2° δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας· ή

d) η απόφαση δεν του επιδόθηκε προσωπικώς, αλλά:
   1° θα του επιδοθεί προσωπικώς και αμελλητί μετά την παράδοσή του και αυτός θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικασθεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, με δικαίωμα παραστάσεώς του στη νέα δίκη, στην οποία θα επανεξεταστεί η ουσία της υποθέσεως, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, και η οποία μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής αποφάσεως·
   2° θα ενημερωθεί σχετικά με την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπως προβλέπεται στο σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.»

Το γερμανικό δίκαιο

19 Το άρθρο 56a του Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα, στο εξής: StGB) ορίζει τα εξής:

«1. Το δικαστήριο προσδιορίζει τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου. Η περίοδος αυτή δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη των πέντε ετών ή μικρότερη των δύο ετών.

2. Η δοκιμαστική περίοδος αρχίζει όταν η απόφαση που διατάσσει την αναστολή της εκτελέσεως της ποινής αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου. Στη συνέχεια, μπορεί να μειωθεί στην ελάχιστη διάρκεια ή να παραταθεί στη μέγιστη διάρκεια, πριν τη λήξη της.»

20 Κατά το άρθρο 56b του StGB:

«1. Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει στον καταδικασθέντα όρους για την αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας. Δεν μπορεί, όμως, να του επιβάλει υπέρμετρα επαχθείς υποχρεώσεις.

2. Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει στον καταδικασθέντα να αποκαταστήσει, αναλόγως των δυνατοτήτων του, τη ζημία που προκάλεσε με την πράξη του, να καταβάλει χρηματικό ποσό σε κοινωφελές ίδρυμα, όταν η φύση της πράξεως και η προσωπικότητα του δράστη προσφέρονται προς τούτο, να παράσχει κοινωφελή εργασία ή να καταβάλει χρηματικό ποσό στο δημόσιο ταμείο.

[…]»

21 Το άρθρο 56c του StGB έχει ως εξής:

«1. Το δικαστήριο υπαγορεύει στον καταδικασθέντα οδηγίες για τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου, εφόσον χρήζει βοηθείας, προκειμένου να μην τελέσει άλλο αδίκημα. Δεν μπορεί να του επιβάλει προς τον σκοπό αυτόν υπέρμετρα επαχθείς υποχρεώσεις, οι οποίες επηρεάζουν τον τρόπο ζωής του.

2. Το δικαστήριο μπορεί, μεταξύ άλλων, να διατάξει τον καταδικασθέντα να συμμορφώνεται προς διαταγές που αφορούν τη διαμονή, την εκπαίδευση, την εργασία ή τον ελεύθερο χρόνο του ή τον τρόπο οργανώσεως των οικονομικών του μέσων, να παρουσιάζεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα στο δικαστήριο ή σε άλλο σημείο, να μην επικοινωνεί, συναναστρέφεται, απασχολεί ως εργαζόμενο, εκπαιδεύει ή παρέχει στέγη στο θύμα ή σε συγκεκριμένα πρόσωπα ή σε πρόσωπα συγκεκριμένης ομάδας που θα μπορούσαν να του παράσχουν την ευκαιρία ή να τον προτρέψουν να τελέσει νέα αδικήματα, να μην κατέχει, διαβιβάζει ή φυλάσσει συγκεκριμένα αντικείμενα που θα μπορούσαν να του παράσχουν την ευκαιρία ή να τον προτρέψουν να τελέσει νέα αδικήματα, ή να καταβάλει διατροφή.

[…]»

22 Το άρθρο 56d του StGB ορίζει τα εξής:

«1. Εάν το κρίνει σκόπιμο για να αποτρέψει τον καταδικασθέντα από την τέλεση νέων αδικημάτων, το δικαστήριο τον θέτει υπό την εποπτεία και την καθοδήγηση αρμόδιου για την κοινωνική επανένταξη λειτουργού για όλη τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου ή για τμήμα αυτής.

2. Το δικαστήριο διατάσσει τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1 κατά κανόνα όταν αναστέλλει την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής άνω των εννέα μηνών και ο καταδικασθείς δεν έχει ακόμη συμπληρώσει το εικοστό έβδομο έτος της ηλικίας του.

3. Ο αρμόδιος για την κοινωνική επανένταξη λειτουργός στηρίζει και επικουρεί τον καταδικασθέντα. Σε συνεννόηση με το δικαστήριο, επιβλέπει τη συμμόρφωση προς τους όρους και τις οδηγίες, καθώς και προς τις προτάσεις και τις υποσχέσεις, και υποβάλλει έκθεση σχετικά με τον τρόπο ζωής του καταδικασθέντος ανά τακτά χρονικά διαστήματα τα οποία καθορίζει το δικαστήριο. Ο αρμόδιος για την κοινωνική επανένταξη λειτουργός αναφέρει στο δικαστήριο κάθε σοβαρή ή επανειλημμένη παράβαση των όρων, οδηγιών, προτάσεων ή υποσχέσεων.

[…]»

23 Το άρθρο 56f του StGB, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανάκληση της αναστολής», προβλέπει τα εξής:

«1. Το δικαστήριο ανακαλεί την αναστολή εάν ο καταδικασθείς διαπράξει αδίκημα κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου, διαψεύδοντας, έτσι, την προσδοκία που υπαγόρευσε την αναστολή της εκτελέσεως της ποινής, αγνοεί κατάφωρα ή επανειλημμένως οδηγίες ή επιμένει να αποφεύγει την εποπτεία και την καθοδήγηση του αρμόδιου για την κοινωνική επανένταξη λειτουργού, κατά τρόπο που δικαιολογεί τον φόβο υποτροπής, ή παραβαίνει κατάφωρα ή επανειλημμένως τους όρους αναστολής. […]

2. Εντούτοις, το δικαστήριο δεν ανακαλεί την αναστολή εάν αρκεί η επιβολή πρόσθετων όρων ή οδηγιών, ιδίως η θέση του καταδικασθέντος υπό την εποπτεία αρμόδιου για την κοινωνική επανένταξη λειτουργού ή η παράταση της δοκιμαστικής περιόδου ή της περιόδου εποπτείας. Στη δεύτερη περίπτωση, η δοκιμαστική περίοδος δεν μπορεί να παραταθεί για διάστημα μεγαλύτερο από το ήμισυ της αρχικώς επιβληθείσας δοκιμαστικής περιόδου.

[…]»

24 Κατά το άρθρο 57 του StGB, με τίτλο «Αναστολή εκτελέσεως του υπολοίπου της στερητικής της ελευθερίας ποινής περιορισμένου χρόνου»:

«1. Αφού εκτιθούν τα δύο τρίτα της επιβληθείσας ποινής, τα οποία αντιστοιχούν σε διάστημα ελάχιστης διάρκειας δύο μηνών, το δικαστήριο διατάσσει την αναστολή της εκτελέσεως του υπολοίπου της στερητικής της ελευθερίας ποινής περιορισμένου χρόνου με δοκιμαστική περίοδο, εφόσον τούτο, λαμβανομένων υπόψη των λόγων δημόσιας ασφάλειας, παρίσταται δικαιολογημένο, και με τη σύμφωνη γνώμη του καταδικασθέντος. Το δικαστήριο αποφαίνεται, αφού λάβει υπόψη ιδίως την προσωπικότητα του καταδικασθέντος, τον πρότερο βίο του, τις περιστάσεις υπό τις οποίες τέλεσε το αδίκημα, τη σημασία του εννόμου αγαθού που απειλείται σε περίπτωση υποτροπής, τη συμπεριφορά του καταδικασθέντος κατά την έκτιση της ποινής, τις συνθήκες ζωής του και τα προσδοκώμενα αποτελέσματα της αναστολής στην περίπτωσή του.

2. Αφού εκτιθεί το ήμισυ της στερητικής της ελευθερίας ποινής περιορισμένου χρόνου, το οποίο αντιστοιχεί, πάντως, σε διάστημα ελάχιστης διάρκειας έξι μηνών, το δικαστήριο μπορεί να αναστείλει την εκτέλεση του υπολοίπου της ποινής διατάσσοντας δοκιμαστική περίοδο, εφόσον ο καταδικασθείς εκτίει για πρώτη φορά στερητική της ελευθερίας ποινή και αυτή δεν υπερβαίνει τα δύο έτη ή εφόσον, από τη συνολική εκτίμηση της πράξεως, της προσωπικότητας του καταδικασθέντος και της εξελίξεώς του κατά την έκτιση της ποινής, προκύπτει η ύπαρξη ιδιαίτερων περιστάσεων και πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις της παραγράφου 1.

3. Τα άρθρα 56a έως 56e εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν· ακόμη και εάν μειωθεί αργότερα, η δοκιμαστική περίοδος δεν μπορεί να έχει διάρκεια μικρότερη του υπολοίπου της ποινής. Όταν ο καταδικασθείς έχει εκτίσει τουλάχιστον ένα έτος από την ποινή του πριν την αναστολή εκτελέσεως του υπολοίπου με δοκιμαστική περίοδο, το δικαστήριο τον θέτει, κατ' αρχήν, υπό την εποπτεία και την καθοδήγηση αρμόδιου για την κοινωνική επανένταξη λειτουργού για όλη τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου ή για μέρος αυτής.

4. Στο μέτρο που η επιμέτρηση της στερητικής της ελευθερίας ποινής χωρεί με συνυπολογισμό, η ποινή θεωρείται εκτιθείσα κατά την έννοια των παραγράφων 1 έως 3.

5. Τα άρθρα 56f και 56g εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν. Το δικαστήριο ανακαλεί επίσης την αναστολή εκτελέσεως της ποινής, όταν, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της καταδικαστικής αποφάσεως και της αποφάσεως περί αναστολής, ο καταδικασθείς τέλεσε αδίκημα το οποίο το δικαστήριο δεν ήταν σε θέση να λάβει υπόψη για πρακτικούς λόγους κατά τον χρόνο κατά τον οποίον αποφάνθηκε επί της αναστολής εκτελέσεως και το οποίο, εάν είχε ληφθεί υπόψη, θα είχε οδηγήσει στην άρνηση χορηγήσεως αναστολής. Ως καταδικαστική λογίζεται η απόφαση με την οποία κατέστη δυνατό να εξεταστούν για τελευταία φορά επί της ουσίας οι διαπιστώσεις επί των πραγματικών περιστατικών.

6. Το δικαστήριο μπορεί να μη χορηγήσει αναστολή εκτελέσεως του υπολοίπου στερητικής της ελευθερίας ποινής περιορισμένου χρόνου με δοκιμαστική περίοδο, εάν ο καταδικασθείς παρέχει ανεπαρκή ή ψευδή στοιχεία σχετικά με τον τόπο στον οποίον βρίσκονται αντικείμενα που κατασχέθηκαν ως προϊόντα εγκλήματος.

[…]»

25 Το άρθρο 33 του Strafprozeßordnung (κώδικα ποινικής δικονομίας, στο εξής: StPO), το οποίο φέρει ως τίτλο «Επαναφορά στην προτέρα κατάσταση σε περίπτωση μη παροχής δικαιώματος ακροάσεως», προβλέπει τα εξής:

«Σε περίπτωση που το δικαστήριο αποφάνθηκε προσβάλλοντας το δικαίωμα ακροάσεως διαδίκου κατά τρόπο που επηρέασε την απόφασή του, και η διάταξη που εξέδωσε δεν υπόκειται σε προσφυγή ή σε άλλο ένδικο βοήθημα, επαναφέρει αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήματος, με διάταξη, τη διαδικασία στο στάδιο στο οποίο βρισκόταν πριν αποφανθεί, εφόσον η ζημία του διαδίκου εξακολουθεί να υφίσταται. Το άρθρο 47 εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν.»

26 Το άρθρο 35 του StPO, το οποίο φέρει τον τίτλο «Κοινοποίηση», έχει ως εξής:

«1. Οι αποφάσεις που εκδίδονται παρουσία του ενδιαφερομένου του κοινοποιούνται κατά τη δημοσίευση. Κατόπιν αιτήματός του, του χορηγείται αντίγραφο.

2. Οι λοιπές αποφάσεις κοινοποιούνται με επίδοση. Εάν η κοινοποίηση της αποφάσεως δεν συνεπάγεται την έναρξη προθεσμίας, αρκεί η απλή κοινοποίηση, χωρίς ιδιαίτερο τύπο.

3. Εάν το πρόσωπο βρίσκεται υπό κράτηση, μπορεί να ζητήσει να του αναγνωστεί το επιδιδόμενο έγγραφο.»

27 Το άρθρο 37 του StPO, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία επιδόσεως», ορίζει τα εξής:

«1. Οι διαδικασίες της επιδόσεως διέπονται από τις διατάξεις του κώδικα πολιτικής δικονομίας, οι οποίες εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν.

2. Όταν το έγγραφο που προορίζεται για έναν διάδικο επιδίδεται σε περισσότερα πρόσωπα εξουσιοδοτημένα να το παραλάβουν, η προθεσμία υπολογίζεται από την τελευταία επίδοση.

[…]»

28 Το άρθρο 40 του StPO, με τίτλο «Δημόσια κοινοποίηση», ορίζει τα εξής:

«1. Η δημόσια κοινοποίηση είναι δυνατή όταν η επίδοση σε κατηγορούμενο στον οποίο δεν έχει ακόμη επιδοθεί κλήτευση να παραστεί στην κύρια ακροαματική διαδικασία δεν είναι δυνατή στη Γερμανία με τους προβλεπόμενους τύπους και η εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν τις επιδόσεις στο εξωτερικό είναι αδύνατη ή εκ των προτέρων καταδικασμένη σε αποτυχία. Η κοινοποίηση θεωρείται ότι έχει συντελεστεί μετά την παρέλευση δύο εβδομάδων από την ανάρτηση της γνωστοποιήσεως στον οικείο πίνακα.

2. Εάν η κλήτευση στο ακροατήριο της κύριας δίκης έχει ήδη επιδοθεί στον κατηγορούμενο, η δημόσια κοινοποίηση είναι δυνατή έναντι αυτού, εφόσον δεν είναι δυνατή η επίδοση στη Γερμανία με τους προβλεπόμενους τύπους.

3. Η δημόσια κοινοποίηση είναι δυνατή στη διαδικασία εφέσεως που έχει ασκηθεί από τον κατηγορούμενο, εφόσον δεν είναι δυνατή η επίδοση σε διεύθυνση στην οποία πραγματοποιήθηκε η τελευταία επίδοση ή την οποία δήλωσε τελευταία ο κατηγορούμενος.»

29 Κατά το άρθρο 311 του StPO, το οποίο φέρει τον τίτλο «Άμεση προσφυγή»:

«1. Η άμεση προσφυγή διέπεται από τις ακόλουθες ειδικές διατάξεις.

2. Η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί εντός εβδομάδας από της κοινοποιήσεως (άρθρο 35) της αποφάσεως.

3. Το δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να μεταρρυθμίσει την απόφασή του κατά της οποίας ασκήθηκε προσφυγή. Δέχεται, ωστόσο, την προσφυγή, όταν έχει αξιοποιήσει εις βάρος του προσφεύγοντος πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τα οποία ο προσφεύγων δεν έχει ακόμη τύχει ακροάσεως, και εφόσον εκτιμά, με βάση τους μεταγενέστερους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, ότι η προσφυγή είναι βάσιμη.»

30 Το άρθρο 453 του StPO, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταγενέστερη απόφαση επί της αναστολής εκτελέσεως ποινής με δοκιμαστική περίοδο ή επί της προειδοποιήσεως με επιφύλαξη επιβολής ποινής», ορίζει τα εξής:

«1. Το δικαστήριο αποφαίνεται επί της αναστολής της εκτελέσεως ποινής με δοκιμαστική περίοδο ή επί της προειδοποιήσεως με επιφύλαξη επιβολής ποινής (άρθρα 56a έως 56g, 58, 59a, 59b του StGB) χωρίς ακροαματική διαδικασία με την έκδοση διατάξεως. Το δικαστήριο υποχρεούται να ακούσει τον εισαγγελέα και τον κατηγορούμενο. Το άρθρο 246a, παράγραφος 2, και το άρθρο 454, παράγραφος 2, τέταρτη περίοδος, εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν. Όταν το δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί σχετικά με την ανάκληση της αναστολής εκτελέσεως ποινής λόγω παραβάσεως όρων ή οδηγιών, παρέχει στον καταδικασθέντα τη δυνατότητα να εκθέσει προφορικώς τους ισχυρισμούς του. Όταν έχει οριστεί αρμόδιος για την κοινωνική επανένταξη λειτουργός, το δικαστήριο τον ενημερώνει εάν προτίθεται να αποφανθεί επί της ανακλήσεως της αναστολής εκτελέσεως ποινής ή επί της μειώσεως της ποινής· το δικαστήριο τον ενημερώνει σχετικά με όσα πληροφορήθηκε στο πλαίσιο άλλων ποινικών διαδικασιών, όταν τούτο εξυπηρετεί τον σκοπό της εποπτείας κατά τη δοκιμαστική περίοδο.

2. Οι αποφάσεις στις οποίες αναφέρεται η παράγραφος 1 υπόκεινται σε προσφυγή, η οποία μπορεί να στηρίζεται μόνον στην έλλειψη νομιμότητας ενός διατασσόμενου μέτρου ή στην μεταγενέστερη παράταση της δοκιμαστικής περιόδου. Η ανάκληση της αναστολής, η μείωση της ποινής, η ανάκληση της μειώσεως, η καταδίκη στην ποινή για την επιβολή της οποίας το δικαστήριο είχε επιφυλαχθεί και η δήλωση ότι η προειδοποίηση είναι αρκετή (άρθρα 56f, 56g, 59b του StGB) υπόκεινται σε άμεση προσφυγή.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

31 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στις 13 Ιουνίου 2017, το αιτούν δικαστήριο, εν προκειμένω το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες), επελήφθη αιτήσεως υποβληθείσας από τον officier van justitie bij de Rechtbank (εισαγγελέα πλημμελειοδικών, Κάτω Χώρες) για την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το οποίο εκδόθηκε στις 9 Μαΐου 2017 από τη Staatsanwaltschaft Stuttgart (εισαγγελική αρχή της Στουτγάρδης, Γερμανία).

32 Με το εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, ζητείται η σύλληψη και η παράδοση του S. Ardic, Γερμανού υπηκόου ο οποίος κατοικεί στις Κάτω Χώρες, για την εκτέλεση στη Γερμανία δύο στερητικών της ελευθερίας ποινών, διάρκειας ενός έτους και οκτώ μηνών εκάστης, οι οποίες επιβλήθηκαν με τελεσίδικες πλέον αποφάσεις της 4ης Μαρτίου 2009 και της 10ης Νοεμβρίου 2010 που εκδόθηκαν από το Amtsgericht Böblingen (πταισματοδικείο Böblingen, Γερμανία) και από το Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (πταισματοδικείο Stuttgart-Bad Cannstatt, Γερμανία), αντίστοιχα, μετά από δίκη στην οποία ο κατηγορούμενος παρέστη αυτοπροσώπως.

33 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, όταν ο S. Ardic εξέτισε μέρος των δύο αυτών ποινών, τα αρμόδια γερμανικά δικαστήρια αποφάσισαν την αναστολή εκτελέσεως του υπολοίπου των εν λόγω ποινών. Ωστόσο, με αποφάσεις της 4ης Απριλίου και της 18ης Απριλίου 2013, το Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (πταισματοδικείο Stuttgart-Bad Cannstatt) ανακάλεσε τις εν λόγω αποφάσεις περί αναστολής και διέταξε την εκτέλεση του υπολοίπου των εν λόγω ποινών, το οποίο ανέρχεται σε

338 και 340 ημέρες, για τον λόγο ότι ο καταδικασθείς επέμενε να μην τηρεί τους όρους της αναστολής και να αποφεύγει την εποπτεία και την καθοδήγησή του από τον αρμόδιο για την κοινωνική επανένταξή του λειτουργό και τον έλεγχο των δικαστηρίων.

34 Το αιτούν δικαστήριο συμπεραίνει από τις αναφορές του επίδικου στην κύρια δίκη ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ότι ο S. Ardic δεν παρέστη στις διαδικασίες οι οποίες οδήγησαν στις εν λόγω αποφάσεις περί ανακλήσεως.

35 Στο εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναφέρεται εξάλλου ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη αποφάσεις περί ανακλήσεως κοινοποιήθηκαν μόνον με δημόσια κοινοποίηση, κατά την έννοια του άρθρου 40 του StPO, και, επομένως, θα πρέπει να αναγνωριστεί στον S. Ardic δικαίωμα ακροάσεως εκ των υστέρων σε σχέση με τις αποφάσεις αυτές, χωρίς, ωστόσο, αυτό να επηρεάζει τον εκτελεστό τους χαρακτήρα.

36 Ο S. Ardic επιβεβαίωσε ότι δεν παρέστη στις διαδικασίες που οδήγησαν στην έκδοση των επίμαχων στην κύρια δίκη αποφάσεων περί ανακλήσεως και δήλωσε ότι, αν γνώριζε τον χρόνο και τον τόπο διεξαγωγής των διαδικασιών αυτών, θα είχε παραστεί, προκειμένου να πείσει τους Γερμανούς δικαστές να μην προβούν στις εν λόγω ανακλήσεις.

37 Κατά το αιτούν δικαστήριο, τα γερμανικά δικαστήρια υποχρεούνται να ανακαλέσουν την αναστολή, μεταξύ άλλων, όταν ο καταδικασθείς επιμένει να αποφεύγει την εποπτεία και την καθοδήγηση του αρμόδιου για την κοινωνική επανένταξή του λειτουργού ή να μην τηρεί τους επιβληθέντες όρους. Αντιθέτως, τα εν λόγω δικαστήρια υποχρεούνται να μην ανακαλούν την αναστολή, εάν αρκεί, κατ' ουσίαν, η επιβολή πρόσθετων όρων ή η παράταση της δοκιμαστικής περιόδου.

38 Από τις επίμαχες στην κύρια δίκη αποφάσεις περί ανακλήσεως προκύπτει ότι το Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (πταισματοδικείο Stuttgart-Bad Cannstatt) διαπίστωσε ότι η επιβολή πρόσθετων όρων ή η παράταση της δοκιμαστικής περιόδου δεν αρκούσαν και ότι η ανάκληση της αναστολής των ποινών ήταν σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.

39 Το αιτούν δικαστήριο συμπεραίνει εξ αυτού ότι, όταν αποφαίνεται επί της ανακλήσεως, ο Γερμανός δικαστής διαθέτει περιθώριο διακριτικής ευχέρειας, το οποίο του επιτρέπει να λαμβάνει υπόψη την κατάσταση ή την προσωπικότητα του καταδικασθέντος.

40 Στο πλαίσιο αυτό, το εν λόγω δικαστήριο αναφέρει ότι, με την απόφασή του της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), το Δικαστήριο διέκρινε μεταξύ των μέτρων που τροποποιούν το ύψος της επιβληθείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής και των μέτρων που αφορούν τις λεπτομέρειες της εκτελέσεως μιας τέτοιας ποινής. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 85 της αποφάσεως αυτής, το Δικαστήριο ανέφερε ότι, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ δεν έχει εφαρμογή σε μέτρα σχετικά με τις λεπτομέρειες εκτελέσεως στερητικής της ελευθερίας ποινής, «ιδίως εκείνα που αφορούν την προσωρινή αποφυλάκιση».

41 Εν προκειμένω, όμως, οι επίμαχες στην κύρια δίκη αποφάσεις περί ανακλήσεως δεν τροποποίησαν το ύψος των στερητικών της ελευθερίας ποινών που επιβλήθηκαν στον S. Ardic, ο οποίος, μάλιστα, υποχρεούται να εκτίσει τη συνολική διάρκεια των ποινών αυτών, αφού αφαιρεθεί το τμήμα της ποινής που έχει ήδη εκτίσει.

42 Κατά το αιτούν δικαστήριο, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει, πράγματι, ότι τα ζητήματα που αφορούν την εκτέλεση των ποινών δεν αφορούν το βάσιμο κατηγορίας ποινικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, Enea κατά Ιταλίας, CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, § 97, και της 23ης Οκτωβρίου 2012, Ciok κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, § 38).

43 Κατά το ίδιο δικαστήριο, η προσέγγιση αυτή συμφωνεί με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με τον όρο «καταδικασθή», κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, νομολογία κατά την οποία ο όρος αυτός συνδέεται στενά με την έννοια της «[αποφάσεως] επί του βασίμου [μιας] κατηγορίας ποινικής φύσεως», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Συγκεκριμένα, το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι στην έννοια μιας τέτοιας καταδίκης δεν εμπίπτουν ούτε οι υποθέσεις που αφορούν την εκτέλεση των ποινών (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 10ης Ιουλίου 2003, Grava κατά Ιταλίας, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, § 51, και της 23ης Οκτωβρίου 2012, Giza κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, § 36).

44 Στη συνέχεια, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, της 3ης Απριλίου 2012, Boulois κατά Λουξεμβούργου (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), στην οποία αναφέρθηκε το Δικαστήριο στη σκέψη 85 της αποφάσεως της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), καθώς και οι λοιπές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στις οποίες αναφέρθηκε το τελευταίο αυτό δικαστήριο στη § 87 της πρώτης αποφάσεως, αφορούσαν κρατούμενους οι οποίοι είχαν κινήσει διαδικασίες που αφορούσαν αντίστοιχα τη χορήγηση άδειας προσωρινής εξόδου από τη φυλακή, την άρση της προσωρινής κρατήσεως, την τοποθέτηση σε φυλακή υψίστης ασφαλείας και τη χορήγηση αμνηστίας.

45 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ακόμη ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει κρίνει ότι οι διαδικασίες που αφορούν την ανάκληση της αναστολής της εκτελέσεως στερητικής της ελευθερίας ποινής ή την ανάκληση απολύσεως υπό όρους δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών, δεν κρίνονται οι αμφισβητήσεις των αστικής φύσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ούτε το βάσιμο κατηγορίας ποινικής φύσεως (αποφάσεις της ΕΕΔΑ της 5ης Οκτωβρίου 1967, X. κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865· της 6ης Δεκεμβρίου 1977, X. κατά Ελβετίας, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876, και της 9ης Μαΐου 1994, Σαμψών κατά Κύπρου, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

46 Το αιτούν δικαστήριο συνάγει, εξ αυτού, το συμπέρασμα ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ δεν εφαρμόζεται στις αποφάσεις περί ανακλήσεως, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη.

47 Ωστόσο, τούτο δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι οι αποφάσεις αυτές δεν εμπίπτουν ούτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.

48 Ειδικότερα, αφενός, η φύση των αποφάσεων αυτών δεν είναι ίδια με εκείνη των αποφάσεων στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

49 Αφετέρου, καίτοι το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη αντιστοιχεί πράγματι στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ και, επομένως, η έννοια και η εμβέλεια των δικαιωμάτων που εγγυάται η πρώτη από τις διατάξεις αυτές πρέπει να είναι ίδιες με εκείνες που τους αναγνωρίζει η ΕΣΔΑ, ωστόσο, το δίκαιο της Ένωσης μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, να παρέχει ευρύτερη προστασία από εκείνη που απορρέει από το εν λόγω άρθρο 6, παράγραφος 1.

50 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει συναφώς ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ένα υψηλό επίπεδο προστασίας (αποφάσεις της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψη 37, και της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 58).

51 Επιπλέον, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι, λόγω των συνεπειών της για την ατομική ελευθερία, μία απόφαση περί ανακλήσεως της αναστολής εκτελέσεως ποινής στερητικής της ελευθερίας είναι εξίσου σημαντική για τον καταδικασθέντα με την απόφαση επιβολής «συνολικής ποινής», η οποία οδηγεί σε νέο προσδιορισμό του ύψους των στερητικών της ελευθερίας ποινών που έχουν επιβληθεί· ως εκ

τούτου, ο καταδικασθείς πρέπει να μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά του υπερασπίσεως κατά τη διάρκεια διαδικασίας που θα μπορούσε να οδηγήσει σε ανάκληση της αναστολής και στο πλαίσιο της οποίας ο δικαστής διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως για να εκδώσει τέτοια απόφαση (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 88).

52 Εν τέλει, μολονότι η σκέψη 85 της αποφάσεως της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), τείνει να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι οι αποφάσεις περί ανακλήσεως αναστολής δεν εμπίπτουν στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατόπιν των ανωτέρω, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αποτελεί επαρκή λόγο για να κριθεί αυτοτελώς ότι η διάταξη αυτή δεν έχει όντως εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

53 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο Άμστερνταμ) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Αν ο εκζητούμενος κρίθηκε τελεσίδικα ένοχος σε δίκη που διεξήχθη παρουσία του και καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή της οποίας η εκτέλεση ανεστάλη υπό όρους, είναι η μεταγενέστερη δίκη στην οποία ο δικαστής, απουσία του εκζητουμένου, διατάσσει την ανάκληση της αναστολής αυτής λόγω μη τηρήσεως των όρων και λόγω αποφυγής της εποπτείας και της καθοδηγήσεως από αρμόδιο για την κοινωνική επανένταξη λειτουργό "δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης", κατά την έννοια του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαισίου [2002/584];»

Επί της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας

54 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εξεταστεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

55 Προς στήριξη της αιτήσεώς του, το αιτούν δικαστήριο επικαλείται το γεγονός ότι ο S. Ardic βρίσκεται επί του παρόντος υπό κράτηση στις Κάτω Χώρες, εν αναμονή της αποφάσεως σχετικά με την εκτέλεση του επίδικου στην κύρια δίκη ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το οποίο εξέδωσαν εις βάρος του οι αρμόδιες αρχές της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

56 Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι δεν δύναται να εκδώσει συναφώς απόφαση έως ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως. Ως εκ τούτου, η απάντηση του Δικαστηρίου στο προδικαστικό ερώτημα επηρεάζει άμεσα και καθοριστικά τη διάρκεια της κρατήσεως του S. Ardic στις Κάτω Χώρες, εν όψει της ενδεχόμενης παραδόσεώς του σε εκτέλεση του επίδικου στην κύρια δίκη ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

57 Διαπιστώνεται συναφώς, πρώτον, ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, η οποία εμπίπτει στους τομείς στους οποίους αναφέρεται ο τίτλος V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, σχετικά με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Κατά συνέπεια, η εν λόγω αίτηση προδικαστικής αποφάσεως μπορεί να εξεταστεί με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

58 Δεύτερον, όσον αφορά το κριτήριο του επείγοντος, πρέπει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος στην υπόθεση της κύριας δίκης στερείται επί του παρόντος την ελευθερία του και ότι η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης. Εξάλλου, η κατάσταση του ενδιαφερομένου πρέπει να εκτιμάται όπως αυτή εμφανίζεται κατά την ημερομηνία εξετάσεως του αιτήματος για υπαγωγή της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στην επείγουσα προδικαστική διαδικασία (αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

59 Εν προκειμένω, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι, κατά την εν λόγω ημερομηνία, ο S. Ardic είχε στερηθεί την ελευθερία του. Αφετέρου, η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την έκβαση της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεδομένου ότι το μέτρο της κρατήσεως στην οποία υπόκειται έχει διαταχθεί, σύμφωνα με τις εξηγήσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκτελέσεως του επίδικου στην κύρια δίκη ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

60 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το πέμπτο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 12 Οκτωβρίου 2017, μετά από πρόταση του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου για εξέταση της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

61 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, καίτοι ο S. Ardic παρέστη αυτοπροσώπως στις δίκες που οδήγησαν στις τελεσίδικες καταδικαστικές αποφάσεις με τις οποίες του επιβλήθηκαν στερητικές της ελευθερίας ποινές, δεν αμφισβητείται ότι οι μεταγενέστερες επίμαχες στην κύρια δίκη αποφάσεις περί ανακλήσεως της αναστολής εκδόθηκαν ερήμην του.

62 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά κατ' ουσίαν το αν, σε περίπτωση που, όπως συνέβη στην υπόθεση της κύριας δίκης, ο ενδιαφερόμενος παρέστη αυτοπροσώπως στην ποινική δίκη που κατέληξε στη δικαστική απόφαση η οποία τον έκρινε τελεσίδικα ένοχο για την τέλεση αδικήματος και του επέβαλε, για τον λόγο αυτόν, ποινή στερητική της ελευθερίας, η εκτέλεση της οποίας, αργότερα, ανεστάλη εν μέρει και υπό όρους, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καλύπτει και τη μεταγενέστερη διαδικασία ανακλήσεως της αναστολής αυτής, λόγω παραβάσεως των εν λόγω όρων κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου.

63 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι η έννοια της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς και ομοιόμορφα σε ολόκληρη την Ένωση, ανεξαρτήτως των χαρακτηρισμών και των εξ ορισμού διαφορετικών ουσιαστικών και δικονομικών ποινικών κανόνων που ισχύουν στα διάφορα κράτη μέλη (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψεις 65, 67 και 76).

64 Δεύτερον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει ότι η έννοια αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι δηλώνει τη δίκη η οποία οδήγησε στην έκδοση τελεσίδικης καταδικαστικής αποφάσεως σε βάρος του προσώπου του οποίου ζητείται η παράδοση στο πλαίσιο της εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 74).

65 Σε περίπτωση που η υπόθεση εκδικάστηκε ενώπιον δικαστηρίων διάφορων βαθμών δικαιοδοσίας, με συνέπεια την έκδοση διαδοχικών αποφάσεων, το Δικαστήριο έκρινε ότι η έννοια αυτή αναφέρεται στον τελευταίο βαθμό της εν λόγω δίκης, κατά τον οποίο το δικαστήριο, αφού εξέτασε την υπόθεση τόσο ως προς τα πραγματικά όσο και ως προς τα νομικά της στοιχεία, αποφάνθηκε τελεσιδίκως επί της ενοχής του κατηγορουμένου και τον καταδίκασε σε ποινή στερητική της ελευθερίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψεις 81, 83, 89, 90 και 98).

66 Το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης, στο πλαίσιο αυτό, ότι η εν λόγω έννοια καλύπτει και μεταγενέστερη διαδικασία, μετά το πέρας της οποίας εκδόθηκε δικαστική απόφαση που επέφερε οριστική μεταβολή του ύψους μιας ή περισσότερων ποινών που είχαν ήδη επιβληθεί, υπό την προϋπόθεση ότι η αρχή που εξέδωσε την τελευταία αυτή απόφαση διέθετε συναφώς περιθώριο εκτιμήσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψεις 83, 90 και 96).

67 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η «απόφαση» στην οποία αναφέρεται δηλώνει τη δικαστική απόφαση ή τις δικαστικές αποφάσεις που αφορούν την ποινική καταδίκη του ενδιαφερομένου, δηλαδή εκείνη ή εκείνες με τις οποίες κρίθηκε τελεσίδικα η ενοχή του, κατόπιν εξετάσεως των πραγματικών και των νομικών στοιχείων της υποθέσεως, και, ενδεχομένως, προσδιορίστηκε και η στερητική της ελευθερίας ποινή η οποία του επιβλήθηκε.

68 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να εξεταστεί εάν η απόφαση περί ανακλήσεως της αναστολής εκτελέσεως μιας ήδη επιβληθείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής μπορεί, για τις ανάγκες της εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, να εξομοιωθεί με απόφαση όπως αυτή που περιγράφηκε στην προηγούμενη σκέψη.

69 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 αποβλέπει, μέσω της εγκαθιδρύσεως ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παραδόσεως των προσώπων τα οποία έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίον έχει θέσει η Ένωση να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης εδραζόμενος στον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 6ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψεις 36 και 37, και της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 75 και 76).

70 Προς τον σκοπό αυτόν, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο καθιερώνει, στο άρθρο της 1, παράγραφος 2, τον κανόνα, κατά τον οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως και σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου. Κατά συνέπεια, εκτός αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν να αρνούνται την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος μόνο στις εξαντλητικώς προβλεπόμενες από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 περιπτώσεις μη εκτελέσεως, η δε εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται περιοριστικά στην απόφαση αυτή. Επομένως, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτελέσεως έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

71 Ειδικότερα, το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το οποίο προσετέθη με το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαισίου 2009/299, σκοπό έχει να περιορίζει τη δυνατότητα αρνήσεως εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, απαριθμώντας, με συγκεκριμένο και ενιαίο τρόπο, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν χωρεί άρνηση αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας κατόπιν δίκης στην οποία ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

72 Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να προβεί σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, παρά την απουσία του ενδιαφερομένου από τη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, όταν διαπιστώνεται η συνδρομή κάποιας από τις περιστάσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 1, στοιχεία α′, β′, γ′ ή δ′, της εν λόγω διατάξεως (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 55).

73 Συνεπώς, η εν λόγω διάταξη έχει ως σκοπό να βελτιώσει τη δικαστική συνεργασία στις ποινικές υποθέσεις, προβαίνοντας στην εναρμόνιση των προϋποθέσεων εκτελέσεως των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως τα οποία εκδίδονται προς εκτέλεση των αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν ερήμην, εναρμόνιση η οποία διευκολύνει την αμοιβαία αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων μεταξύ των κρατών μελών. Συγχρόνως, η διάταξη αυτή ενισχύει τα δικονομικά δικαιώματα των προσώπων κατά των οποίων έχει κινηθεί ποινική διαδικασία, εξασφαλίζοντάς τους υψηλό επίπεδο

προστασίας, μέσω του πλήρους σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνάς τους που απορρέουν από το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, όπως αυτό κατοχυρώνεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψη 51, και της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψεις 58 έως 60).

74 Προς τον σκοπό αυτόν, το Δικαστήριο μεριμνά ώστε το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται σύμφωνα με τις επιταγές του εν λόγω άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και της σχετικής νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψεις 78 έως 80, και της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψεις 87 έως 89).

75 Ωστόσο, καίτοι η τελεσίδικη δικαστική απόφαση που καταδικάζει τον κατηγορούμενο, συμπεριλαμβανομένης εκείνης που προσδιορίζει την επιβαλλόμενη στερητική της ελευθερίας ποινή, εμπίπτει πλήρως στο εν λόγω άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται, αντιθέτως, σε ζητήματα που αφορούν τις λεπτομέρειες εκτελέσεως ή εφαρμογής μιας τέτοιας στερητικής της ελευθερίας ποινής (βλ., συναφώς, αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 3ης Απριλίου 2012, Boulois κατά Λουξεμβούργου, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, § 87· της 25ης Νοεμβρίου 2014, Vasilescu κατά Βελγίου, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, § 121, και της 2ας Ιουνίου 2015, Pacula κατά Βελγίου, CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, § 47).

76 Δεν ισχύει το ίδιο μόνον σε περίπτωση που, μετά από απόφαση επί της ενοχής του κατηγορουμένου και της καταδίκης του σε στερητική της ελευθερίας ποινή, νέα δικαστική απόφαση έρχεται να μεταβάλει είτε τη φύση είτε το ύψος της προηγουμένως επιβληθείσας ποινής, όπως συμβαίνει στην περίπτωση στην οποία ποινή φυλακίσεως αντικαθίσταται με μέτρο απελάσεως (απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Δεκεμβρίου 2009, Gurguchiani κατά Ισπανίας, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, §§ 40, 47 και 48) ή εκείνη στην οποία αυξάνεται η διάρκεια της προηγουμένως επιβληθείσας κρατήσεως (απόφαση του ΕΔΔΑ της 9ης Οκτωβρίου 2003, Ezeh και Connors κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).

77 Συνεπώς, λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθέντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, για τις ανάγκες του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, η έννοια της «αποφάσεως» στην οποία αυτό αναφέρεται δεν περιλαμβάνει απόφαση σχετική με την εκτέλεση ή την εφαρμογή προηγουμένως επιβληθείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής, εκτός εάν η απόφαση αυτή έχει ως αντικείμενο ή ως συνέπεια τη μεταβολή της φύσεως ή του ύψους της εν λόγω ποινής και η αρχή που την εξέδωσε είχε, συναφώς, περιθώριο εκτιμήσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψεις 78 έως 80, καθώς και της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψεις 85, 90 και 96).

78 Όσον αφορά, ειδικότερα, τις αποφάσεις περί ανακλήσεως της αναστολής εκτελέσεως στερητικών της ελευθερίας ποινών που είχαν επιβληθεί προγενέστερα, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, από τη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, οι τελευταίες αυτές αποφάσεις δεν επηρέασαν ούτε τη φύση ούτε το ύψος των στερητικών της ελευθερίας ποινών που είχαν επιβληθεί με τις προγενέστερες αποφάσεις περί τελεσίδικης καταδίκης του κατηγορουμένου, στις οποίες στηρίζεται το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως του οποίου την εκτέλεση στις Κάτω Χώρες ζητούν οι γερμανικές αρχές.

79 Συγκεκριμένα, οι διαδικασίες που κατέληξαν στην έκδοση των εν λόγω αποφάσεων περί ανακλήσεως της αναστολής δεν είχαν ως αντικείμενο την επανεξέταση των υποθέσεων επί της ουσίας, αλλά αφορούσαν μόνον τις συνέπειες, οι οποίες, από την άποψη της εφαρμογής των ποινών που επιβλήθηκαν αρχικώς και των οποίων η εκτέλεση είχε, στη συνέχεια, ανασταλεί εν μέρει και υπό όρους, έπρεπε να συναχθούν από το γεγονός ότι ο καταδικασθείς δεν συμμορφώθηκε με τους εν λόγω όρους κατά τη δοκιμαστική περίοδο.

80 Στο πλαίσιο αυτό, δυνάμει της σχετικής εθνικής νομοθεσίας, το αρμόδιο δικαστήριο έπρεπε απλώς να κρίνει εάν ένα τέτοιο γεγονός δικαιολογούσε την υποχρέωση εκτίσεως, εν μέρει ή εν όλω, των στερητικών της ελευθερίας ποινών που είχαν επιβληθεί αρχικώς στον καταδικασθέντα και των οποίων, στη συνέχεια, είχε ανασταλεί η εκτέλεση. Όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 71 των προτάσεών του, το εν λόγω δικαστήριο διέθετε, συναφώς, διακριτική ευχέρεια, η οποία, όμως, δεν αφορούσε το ύψος ή τη φύση των επιβληθεισών στον κατηγορούμενο ποινών, αλλά μόνον το εάν η αναστολή εκτελέσεως των ποινών έπρεπε να ανακληθεί ή μπορούσε να διατηρηθεί, συνοδευόμενη, ενδεχομένως, από πρόσθετους όρους.

81 Επομένως, οι αποφάσεις περί ανακλήσεως της αναστολής, όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, έχουν ως μόνο αποτέλεσμα ότι ο καταδικασθείς, στη χειρότερη περίπτωση, θα πρέπει να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής που του είχε επιβληθεί αρχικώς. Εφόσον η αναστολή ανακληθεί στο σύνολό της, όπως συνέβη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η καταδίκη παράγει εκ νέου όλα τα αποτελέσματά της και ο προσδιορισμός του ύψους της λοιπής προς έκτιση ποινής πραγματοποιείται με απλή αριθμητική πράξη, καθώς αφαιρείται απλώς από τη συνολική ποινή που επιβλήθηκε με την τελεσίδικη καταδικαστική απόφαση ο αριθμός των ημερών που αντιστοιχούν στο τμήμα της ποινής φυλακίσεως που έχει ήδη εκτιθεί.

82 Υπ' αυτές τις συνθήκες, και λαμβανομένων υπόψη όσων εξετέθησαν στη σκέψη 77 της παρούσας αποφάσεως, οι αποφάσεις περί ανακλήσεως της αναστολής, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, δεν καλύπτονται από το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, καθόσον δεν μεταβάλλουν, όσον αφορά είτε τη φύση είτε το ύψος τους, τις ποινές που επιβλήθηκαν με καταδικαστικές αποφάσεις οι οποίες κατέστησαν τελεσίδικες.

83 Καίτοι δεν αμφισβητείται ότι ένα μέτρο ανακλήσεως της αναστολής μπορεί να επηρεάσει την κατάσταση του καταδικασθέντος, εντούτοις, ο τελευταίος δεν μπορεί να αγνοεί τις συνέπειες που μπορεί να επισύρει η μη τήρηση των όρων υπό τους οποίους χορηγείται η αναστολή αυτή.

84 Επιπλέον, εν προκειμένω, το γεγονός, ακριβώς, ότι ο καταδικασθείς εγκατέλειψε το γερμανικό έδαφος, κατά παράβαση ενός από τους όρους από τους οποίους είχε ρητώς εξαρτηθεί η χορήγηση της αναστολής, ήταν αυτό που οδήγησε στην αδυναμία των αρμόδιων γερμανικών αρχών να του επιδώσουν προσωπικώς τις πληροφορίες σχετικά με την κίνηση διαδικασιών για την πιθανή ανάκληση των αναστολών που είχαν χορηγηθεί προηγουμένως και, ως εκ τούτου, στην ερήμην του έκδοση των επίμαχων στη διαφορά της κύριας δίκης αποφάσεων περί ανακλήσεως.

85 Ωστόσο, ακόμη και στην περίπτωση που, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, εκδοθεί απόφαση περί ανακλήσεως της αναστολής εκτελέσεως της ποινής του καταδικασθέντος μετά από δίκη στην οποία αυτός δεν παρέστη, ο τελευταίος δεν στερείται κάθε δικαιώματος, καθόσον, όπως προκύπτει από τη σχετική εθνική νομοθεσία, διαθέτει, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα να τύχει εκ των υστέρων ακροάσεως από τον δικαστή και ο τελευταίος υποχρεούται να κρίνει, βάσει της ακροάσεως αυτής, εάν η απόφαση περί ανακλήσεως της αναστολής πρέπει να τροποποιηθεί.

86 Εν πάση περιπτώσει, στο πλαίσιο του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το ενδεδειγμένο κριτήριο, το οποίο μπορεί να εφαρμοστεί κατά τρόπο ομοιόμορφο, είναι εκείνο που στηρίζεται στη φύση της «αποφάσεως» στην οποία αναφέρεται η διάταξη αυτή, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 75 έως 77 της παρούσας αποφάσεως.

87 Εξάλλου, όπως αναφέρθηκε ήδη στη σκέψη 70 της παρούσας αποφάσεως, μία ερμηνεία της έννοιας της «αποφάσεως», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, ευρύτερη από εκείνη που αναφέρεται στη σκέψη 77 της παρούσας αποφάσεως, θα κινδύνευε να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

88 Είναι σκόπιμο να προστεθεί, επιπλέον, ότι η ερμηνεία στην οποία προέβη το Δικαστήριο, με την εν λόγω σκέψη 77, σημαίνει απλώς ότι μία απόφαση, η οποία αφορά μόνον την εκτέλεση ή την εφαρμογή στερητικής της ελευθερίας ποινής επιβληθείσας τελεσιδίκως μετά από ποινική δίκη και δεν θίγει ούτε την κρίση επί της ενοχής ούτε τη φύση ή το ύψος της ποινής αυτής, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, με αποτέλεσμα η απουσία του ενδιαφερομένου κατά τη διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση αυτή να μην μπορεί να αποτελέσει έγκυρο λόγο για την άρνηση της εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

89 Αντιθέτως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 76 και 77 των προτάσεών του, και όπως, εξάλλου, προκύπτει ρητώς από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2009/299, η ερμηνεία αυτή ουδόλως σημαίνει ότι τα κράτη μέλη απαλλάσσονται από την υποχρέωση σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 ΣΕΕ, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος υπερασπίσεως των προσώπων κατά των οποίων έχει κινηθεί ποινική διαδικασία, ή από την υποχρέωση σεβασμού των εν λόγω δικαιωμάτων και αρχών εκ μέρους των δικαστικών τους αρχών.

90 Μια τέτοια υποχρέωση ενισχύει, ακριβώς, τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των κρατών μελών και, ως εκ τούτου, την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως στην οποία στηρίζεται ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Πράγματι, η εν λόγω αρχή στηρίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά το γεγονός ότι οι αντίστοιχες εθνικές έννομες τάξεις τους είναι σε θέση να παρέχουν ισοδύναμη και αποτελεσματική προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται σε επίπεδο Ένωσης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, σκέψεις 49 και 50, καθώς και της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 77 και 78).

91 Στο πλαίσιο αυτό, και υπό το πρίσμα μιας αποτελεσματικής δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, οι δικαστικές αρχές εκδόσεως και εκτελέσεως υποχρεούνται να κάνουν πλήρη χρήση των εργαλείων που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 8, παράγραφος 1, και το άρθρο 15 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, κατά τρόπον ώστε να προάγεται η αμοιβαία εμπιστοσύνη βάσει της συνεργασίας αυτής.

92 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος παρέστη αυτοπροσώπως στην ποινική δίκη η οποία οδήγησε σε δικαστική απόφαση που τον έκρινε τελεσίδικα ένοχο για την τέλεση αδικήματος και του επέβαλε, για τον λόγο αυτόν, στερητική της ελευθερίας ποινή, η εκτέλεση της οποίας, στη συνέχεια, ανεστάλη εν μέρει και υπό όρους, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αφορά μεταγενέστερη διαδικασία περί ανακλήσεως της αναστολής αυτής, η οποία στηρίχθηκε σε παράβαση των εν λόγω όρων κατά τη δοκιμαστική περίοδο, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση περί ανακλήσεως που εκδόθηκε στο πέρας της διαδικασίας αυτής δεν μεταβάλλει ούτε τη φύση ούτε το ύψος της αρχικώς επιβληθείσας ποινής.

Επί των δικαστικών εξόδων

93 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος παρέστη αυτοπροσώπως στην ποινική δίκη η οποία οδήγησε σε δικαστική απόφαση που τον έκρινε τελεσίδικα ένοχο για την τέλεση αδικήματος και του επέβαλε, για τον λόγο αυτόν, στερητική της ελευθερίας ποινή, η εκτέλεση της οποίας, στη συνέχεια, ανεστάλη εν μέρει και υπό όρους, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αφορά μεταγενέστερη διαδικασία περί ανακλήσεως της αναστολής αυτής, η οποία στηρίχθηκε σε παράβαση των εν λόγω όρων κατά τη δοκιμαστική περίοδο, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση περί ανακλήσεως που εκδόθηκε στο πέρας της διαδικασίας αυτής δεν μεταβάλλει ούτε τη φύση ούτε το ύψος της αρχικώς επιβληθείσας ποινής.

Υπογραφές